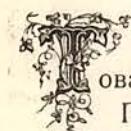

БУРЯ ВЪ МОРЕ

(Отъ Едмондъ Амичисъ — за юноши).

Ова се случи прѣди нѣколко години. Прѣзъ едно зимно декемврийско утро отъ корабището¹⁾ на ливерпулското пристанище²⁾ отплува голѣмъ парадътъ. Въ парада имаше около двѣстѣ души пажници. Командирътъ на парада, пѣкъ и почти всичкиятъ матроси, бѣха англичани. Въ числото на пасажеритѣ бѣха нѣколцина италианци; пѫтуваше единъ свещеникъ, троица нѣкакви господиновци и купчинка бѣдни странствуващи италиански музиканти.

На откритата куверта, въ най-ефтината класа, на парадния мостъ си бѣше хванало място малко едно момченце, италианче отъ островъ Сицилия. То бѣше на дванадесетъ години; споредъ годините си, то бѣ малко на рѣсть, но пѣкъ силно, красиво и сериозно. То седѣше, облѣгнато на старата си пажническа торба, настрана отъ всички, до самата мачта, върху навититѣ корабни вѣжи. То бѣ доста черно-мурно и черно-кѣдрави коси падаха на плешищѣ му. Облѣчено бѣше бѣдничко: старо поискжсано палтенце и стара изтѣркана чантица, мѣтната прѣзъ рамо. То седѣше безъ да шавне и замислено гледаше, какъ плѣскаха морскитѣ вѣлни, какъ се движеха по кувертата пасажеритѣ, какъ тичаха покрай тѣхъ матрозитѣ.

Нѣкаква бѣда, навѣрно, бѣше сполетѣла насокро бѣдното момченце. Лицето му бѣ дѣтско, а изглеждаше тѣй сериозно и тѣжно, сѫщо като у възрастенъ човѣкъ.

1) Заграденото място въ едно пристанище, кѫдето се спиратъ корабитѣ за да се доближатъ до самия брѣгъ, се казва *корабище*.

2) Ливерпуль е голѣмъ крайморски градъ въ Англия.

Парадътъ се отдѣли отъ пристанището. Бѣлокосъ старецъ — матрозъ отъ италианцитѣ — пристъпилъ къмъ момичето съ нѣкакво момиче и рече:

— Маріо, ето ти другарка по пажтя. И матрозътъ си отиде.

Момичето седна редомъ съ Маріо на вѣжията. Дѣцата се спогледнаха едно-друго.

— Кѫдѣ пѫтувашъ? — запита Маріо момиченцето.

— Азъ? Въ Малта отивамъ, а отъ тамъ вече въ Неаполъ, — рече момичето. То се замълча, а послѣ продължи: — Отивамъ при татко си и при майка си; тѣ отдавна вече ме чекатъ. Мене ме зоватъ Жулиета.

Момичето нищо не продума. Послѣ то извади отъ чантицата си хлѣбъ и сушени круши. Момичето извади нѣкакви сухари и дѣцата хапнаха.

— Ей, стѣгай се добре! — извика матрозътъ — италианецъ, който промина покрай тѣхъ, — скоро ще играемъ хоро.

Вѣтърътъ ставаше сѣ по-сilenъ и по-сilenъ. Дѣцата не искаха да знаять отъ вѣлнитѣ. Дѣвойката весело се смѣеше. Тя бѣ на едни години съ Маріо, но по-висока на рѣсть, сѫщо мургаволичка, само тѣненка, слабичка, като да бѣше болна. Косичките й бѣха кѣсо остри — жени, но накѣдрени; главата и бѣ прѣвързана съ червена кѣрпа, а на ушитѣ й блѣщаха срѣбърни обици.

Дѣцата закусваха и приказваха за своя животъ.

Маріо бѣ сираче. Баща му отдавна бѣ дошълъ да работи въ Англия и насокро бѣ